

NEŽ SE PĚŠEC STANE KRÁLEM

Vojtěch Žák

NEŽ SE PĚŠEC STANE KRÁLEM

Vojtěch Žák

obálka a ilustrace: Jessie Loarn
www.jevoma.wix.com/marketamarikova
FB: Katastrofé

grafická úprava: Zuzana Žabková, Jakub Špiřík

editace: Kateřina Foltánková
www.literarnialchymie.cz

VĚNOVÁNÍ

Všem mým múzám: Kleopatře, Kuličce, Upírce, Nikolce,
Trishe. Tahle kniha o nich není. Alespoň ne příliš.

PODĚKOVÁNÍ

Andree Popelové, nejlepší z mých učitelek, za tolik věcí, že je ani nejde vyjmenovat. Janče Křivové a Haně Vencálkové za jejich „definice lásky“. Daliboru Krejčímu za jeho básně o lásce. Všem mým betačtenářům – je Vás tolik, že to nejde vypsát.

MOTTO

„Neexistuje žádná absolutní pravda, pravda je subjektivní.“

– Protagoras z Abdery

1. KAPITOLA

Bál teprve začínal, když jsme s lordem Marco Ornetem přijížděli k Paláci vědy a umění. Nechápal jsem, co tady dělám. Zrovna jsem dokončoval katalog levého křídla jeho rozsáhlé knihovny, když za mnou přišel, ať se slušně obleču, že mu budu dělat doprovod na Večeru květin.

„Já ale nic vhodného nemám,“ namítl jsem. Jako chudý student Arasykovy univerzity jsem byl rád, když jsem si po hospodách, knihovnách, továrnách a trzích vydělal na měsíční školné a ještě mi něco zbylo na večerní chléb a půlnoční víno. Hlavně to víno, ačkoliv donedávna jsem volil radši chleba, když mi hlad svíral útroby jako katova smyčka krk, až jsem měl pocit, že se samou slabostí pozvracím.

Spolubydlící Tommaso říkal, že to je dobře, že se pak dřív opiju. Jenže Tommaso na rozdíl ode mě nikdy neměl problémy s penězi – jako pohledný syn obchodníka šel v nejhorsím žebrat k tatínkovi, i když se raději nechával vydržovat osamělými, ale dosud roztoženými vdovami. Poslední dobou to byla velká móda, kterou se řídili všichni bohémové a dandyové z Vinegie, největšího Svobodného města světa. Já po svém otci elektrikáři nepodědil žádný majetek, jenom příliš velký nos a nepěknou vejčitou tvář. Snažil jsem se ji ukryt pod dlouhými hnědými vlasy, které se nemohly rozhodnout, jestli mají barvu vadnoucího listí, anebo hniující slámy. Na nějaké vydržování nemohlo být ani pomyslení, takže když na fakultu přišel lord Ornet s tím, že potřebuje někoho, kdo by aktualizoval obsah jeho knihovny, bylo to pro mě jako dar z nebe. Nemám tušení, proč si vybral zrovna mě; jak mi docent Bornos Zachater alias Kundí ksicht s odporem sdělil, doporučovali mu celou řadu lepších a ukázněnějších studentů.

Snad tedy lord Ornet předpokládal, že jsem jeden z těch, kteří utáhnou milostlečinky na pěkné oblečení, když už ne na pěk-

nou tvář, a musel jsem ho vyvést z omylu.

Jeho odpověď mě překvapila: „V pracovně na tebe čeká frak. Alicia ti pomůže s oblékáním.“ S tím se otočil a odkráčel dřív, než jsem stačil něco namítnout.

Takže já ho mám doprovodit na slavný Večer květin...

Večer květin! Ano!

Byl jsem tak vzrušený, že jsem na rozpracovaný katalog převrhl kalamář s inkoustem a zničil si celotýdenní práci. Zlostně jsem zaklel. Ten týden práce navíc mi lord nezaplatí. Jenže Večer květin! Jenom vstup na něj by mě přišel na měsíční mzdu a to mi Ornet platí víc než štědře. Rychle jsem setřel rozlitý inkoust v marné snaze zachránit z katalogu, co se jenom dalo, a do své pracovny, písárny po Ornetově posledním knihovníkovi, skoro běžel.

Alicia, Ornetova posluhovačka, drobná rusovláska s vlasy spletenými do desítek copů, na mě už čekala. S prázdným úsměvem čichala k váze s květinami, sotva mě ale zahlédla, v očích jí zahrály potměšilé jiskřičky: kytky zahodila a vodu z vázy mi vyšpláchla do obličeje.

Zalupal jsem po dechu. „Co to děláš?“ vyjekl jsem, spíš překvapeně než rozzlobeně. Na Aliciu se nešlo zlobit, ve svých šestnácti byla víc dítětem než většina těch, které jsem za svého života poznal. „Ty jedna!“ vykřikl jsem a začal ji honit po pokoji. Schovala se za písárský stůl v prostředku místnosti a pak se mi pokusila proklouznout pod napřaženou paží. Chtěl jsem ji sevřít a přivinit k sobě, ale v tom jsem něco uviděl. Na skříni na pergameny, brky, tuše a jiné psací potřeby, visel frak. Přesně takový, jaký nosí velcí páni, stará šlechta a zbohatlíci, jaký nosí Marco Ornet, když jde ven, a jaký nosí guvernér na veřejných proslovech – černý jako noc, s dlouhými špičatými šosy, barevně sladěnou vestičkou, zářivě bílou košilí, kterou určitě při nejbližší příležitosti poliju vínem a pak budu muset lordovi splácet celou tu drahou nádheru a moje práce vyjde vniveč! Až jsem se z té představy rozklepal.

„Nádhera, že?“ otřela se o mě Alicia.

„Co když ho zničím?“ zakňučel jsem.

„Tak si zničíš nejdražší dárek, jaký jsi kdy dostal.“

„Dárek?“ podivil jsem se.

„Ano. Ornet říkal, že si ho můžeš nechat.“

„Skutečně?“

„Ne, asi tě vodím za nos. Copak někdy lžu?“

„Ale proč mi ho jeho lordstvo dává?“ Na chvíli mě napadlo, jestli mi jím nechce zaplatit. Jenže cena fraku můj plat značně převyší. Možná by nebylo marné ho později prodat? Ale to už říkám hop, dokud jsem nepřeskočil, všechno pěkně popořádku.

„Kdo ví,“ zatrekovala. „Proč jeho lordstvo chce, abys s ním jel na bál?“ Pak se zamračila a trochu ukřivděně dodala: „Mě nikdy nikam nepozval.“

„Asi ví proč. Nemá zapotřebí, abys mezi smetánkou zdržovala dech tak dlouho, než ti někdo podá sklenku vína.“

„Hej, to není fér. Dámě by měli nalít jako první.“

„Dáma by vůbec pít neměla, jenom zdvořile zdvihat sklenku ke rtům a zase ji odkládat.“

„To je blbost.“

„Věř mi, o etiketě něco vím. Asi proto jedu s Ornetem já a ne ty.“ Vyplázla na mě jazyk.

„Pospěš si, ty zlobidlo,“ ohnal jsem se po ní, „a pomoz mi se obléct. Nesmím nechat jeho lordstvo čekat.“

„To tě mám jako svléknout?“ přitočila se ke mně.

„No...“ zrozpačitěl jsem. „Jestli chceš?“

„Nechci,“ zase na mě vyplázla jazyk. „Jen to ze sebe pěkně sházej sám.“

„Tak se otoč.“

„Ještě abych se na něco takovýho dívala,“ otočila se na patě. Zahanbeně jsem si rozepnul vestičku, sundal režnou košili a pak přistoupil k fraku. Vůbec jsem nevěděl jak začít. Abych ho nestačil zašpinit ještě dřív, než ho vůbec vezmu na sebe!

„Alí?“ zavolal jsem na posluhovačku.

„Co je?“ otočila se.

„Máš mi pomoci, ne?“

„To ale nevím, jestli chci,“ odsekla.

„Prosím...“

„Tak dobře. A s čím ti mám pomoci? Potřebuješ rozepnout kalhoty?“

„Ale ne,“ plácl jsem se dlaní do tváře, a pak zalitoval, že jsem neřekl ano. „Nevím, jak to obléct. A jak z toho mám vyndat jednotlivé kousky, abych je nepomačkal?“

„To nepomačkáš. Ach jo. Tak počkej,“ přistoupila k obleku, sejmula frak z ramínka a řekla: „Tohle podrž.“ Přebíral jsem ho stejně opatrně jako porcelán. Alicia sundala i vestičku a poté mi podala košili se stejnou grácií, jako by mi házela hadru na vytírání podlahy. Když jsem se neměl k tomu ji přebrat, začala mi ji rvát přes hlavu.

„Asi bych měla nejdřív rozepnout knoflíky,“ zabručela, když jí to nešlo.

Proč si lord Ornet vydržuje zrovna tohle nemešlo? pomyslel jsem si. Pak mě napadlo, že si Alicia na motovidlo jenom hraje. Alespoň knoflíky rozeznala rychle jako zkušená kurtizána. Přidržela mi košili, abych do ní mohl strčit ruce, pak ale začala uhýbat rukávy. Myslel jsem, že jí praštím! Báł jsem se nechat svého chleboďárce čekat. Navíc jsem byl příjemně vzrušený. Večer květin! Už abych tam byl!

Když došla řada na kalhoty, zmocnily se mě rozpaky. „Teď se otoč,“ vyzval jsem Aliciu.

„A proč?“ zašvitořila služka.

„Přece se na mě nebudeš dívat?“

„A pročpak ne?“

Ve Vinegii zuřila nebývalá vedra, snad nikdo nenosil podvlíkačky. Nechtěl jsem, aby mě viděla úplně nahého. „No... protože jsem muž a... a ty jsi žena.“

„No a?“ A už vážněji dodala: „Myslíš, že bys byl první chlap, který přede mnou stáhnul kalhoty?“

Musel jsem přiznat, že mé rozpaky byly poněkud směšné. S nahotou jsme se setkávali na každém kroku. Byť se to na lepších místech nenosilo, v odlehlých uličkách každá povětrná holka odhalovala svoje vnady, aby rychleji sehnala neukojeného zákazníka. Když si člověk zvolil některou ze zastrčených zkratek, které pro-

růstaly celou Vinegií, často narazil na páry odhalující více, než mu bylo příjemné. Většinou jsem sklopil zrak a zrychlil krok, ale čas od času jsem se zastavil a představoval si sebe na místě toho muže, který zrovna utrl některou z hezcích květin hříšného pole. Hned jsem se však za takové myšlenky hanbil a pokračoval v cestě.

Proč by tedy mělo záležet na tom, že mě Alicia uvidí? Snad proto, že jsem na své vychrtlé tělo vůbec nebyl hrdý. Můj otec vždycky říkal, že co nemám ve svalech, to se mi schovalo do hlavy, takže „musím bejt chytřej jako podělanej Larinči.“ Tím myslel renesančního umělce a vynálezce Pornela la Rinčiho, asi jediného učence, kterého znal jménem.

Neměl jsem na vybranou. Váhavě jsem zatahal za šňůrku kalhot – a v ten okamžik se nade mnou Alicia slitovala a otočila se. „Ty ho ale musíš mít malýho, že se přede mnou tak stydíš,“ odfrkla si. S ulehčením jsem si sundal kalhoty, vyměnil je za ty od fraku a urychleně se do nich nasoukal. Když jsem zapnul poslední knoflík, oddechl jsem si.

„Viděla jsem všechno,“ otočila se Alicia a smála se jako čertisko. V ruce držela zrcátko. Zmocnily se mě rozpaky, a když prohlásila: „Tak malýho ho nemáš,“ ještě zesílily, i když s nimi přišlo i něco jako hrdost. „A teď už si pospěš, víš, jak dlouho jsi nechal našeho pána čekat?“ začala mě vytlačovat z místnosti. Měla pravdu, přišlo mi, že jsem se oblékal alespoň třicet minut, ale jak ukazovaly kyvadlové hodiny na chodbě, trvalo to sotva polovinu té doby. Přesto příliš dlouho – lord Ornet na mě už čekal v kočáře.

„Omlouvám se,“ chystal jsem se jako obvykle všechno shodit na Aliciu, pak se ve mně ale zvedla vlna rytířskosti a já pokorně dokončil: „nechtěl jsem... nechtěl jsem vás zdržovat.“

„To je v pořádku,“ řekl, zabušil na dvířka a zvolal: „Jedeme.“

Kočár se vydal na drkotavou cestu.

„Lady s námi nepojede?“ podivil jsem se.

„Ne,“ odvětil lord Ornet. Neřekl proč a já neměl odvahu se vpytovat.

Kočár vjel na stezku Brachova pádu a roztrásl se na kočíčích hlavách jako stařec zmítaný horečkami. Pod kopcem cesta pokračo-

vala Městskou třídou, kde plynové lampy nahradilo poruchové elektrické osvětlení. Můj otec je pomáhal instalovat a často nadával, jak strašná je to věc: každou chvíli se něco pokazí a pak celé čtvrti tonou ve tmě. Na Městskou třídu, nejdůležitější ulici táhnoucí se napříč celým městem, přitom museli elektrikáři z Denisovy elektrárny, první továrny toho druhu na světě, dávat největší pozor. Lampami vrhané světlo bylo pokroucené a protkávané stíny, jak kovové zdobení bránilo paprskům proniknout tam, kde jich bylo zapotřebí. Asfaltová cesta vypadala jako černá řeka a plynulý, kolíbatý pohyb kočáru mi připomínal cestu gondolou. Celou dobu jsem házel pohledy po lordu Ornetovi. Bez zájmu vyhlížel z okna a po chvíli si vytáhnul z kapsy knížku. V miho-tavém světle lampy se mi podařilo rozluštit název – O lásce. Bylo to pro mě příjemné překvapení. Kdysi jsem tohle rozto-milé dílko nedávno zesnulého básníka Moseta četl. Jednalo se o filozofickou rozpravu nad povahou toho těžko definova-telného citu, protkané kupou květnatých slov a přirovnání. Ač-koliv jsem z něj byl trochu zklamaný – doufal jsem, že v něm najdu nějaký návod, jak zapůsobit na ženy – zpětně se mi vy-bavovaly mnohé myšlenky tohoto velikána.

V tom jsem si všimnul, že mně lord Ornet pozoruje, a bleskem obrátil zrak do ulic – k pokrouceným balustrádám balkonů, kruhovým oknům lemovaných dovnitř stočenými kovovými paprsky, k úzkým uličkám vedoucím do nebezpečného světa spodiny, k vytáhlým věžím, kostelům a opuštěným chrámům, ke kamenné změti velkoměsta, jakým Vinegia zajisté byla.

„Znáš tu knížku?“ promluvil lord Ornet.

Rozpačitě jsem se usmál a dal mu za pravdu. „Omlouvám se, nechtěl jsem zírat, to jen...“

Odbyl mě mávnutím ruky. „Co na ni říkáš?“

„No... já nevím...“ Ornet se zamračil; neměl rád mlhavé od-povědi. „Je v ní plno zajímavých myšlenek,“ napravil jsem svoji chybu. „Hlavně se mi pořád vrací slova: ‚Láska je jako útok pro-ti ďáblu vedený rukou zkušeného šermíře: plný emocí a přes-to s jasným úmyslem, který se před druhým tak špatně snaží

skrývat. A stejně jako útok proti ďáblu má i stejný výsledek: neodvratnou prohru, k níž vede dlouhá stezka plná bolesti.“

„Strana?“

„Netuším. Bylo to někde před koncem.“

Ornet chvíli listoval a poté mi knížku podal. Byla zabalená v jemné modré látce, vydavatel vyvedl slova na lici velkými šarlatovými písmeny, přesně v módě stylistického minimalizmu, který panoval v Mosetově době a který se po svém nedávném úpadku ke kýči znovu vracel ke slovu. Po chvíli náročného pátrání, kdy mi stíny poskakující lampy rozmazávaly drobná písmena knížečky, jsem objevil příslušnou pasáž. Lord Ornet byl trpělivý. „Přečti ji,“ rozkázal, a dodal: „Celou.“

Zabrousil jsem očima na začátek třinácté kapitoly a dal se do čtení: „Láska je horoucím citem, rozechvělou touhou i tělesnou žádostí, je ale i chladným rozhodnutím mozku, že někoho mám rád. Láska, tak jako přátelství, je rozhodnutí založené na logickém, pevném základu nelogického citu. Argumentem pro lásku je iracionální. Láska je jako útok proti ďáblu vedený rukou zkušeného šermíře: plný emocí a přesto s jasným úmyslem, který se před druhým tak špatně snaží skrývat. A stejně jako útok proti ďáblu má i stejný výsledek: neodvratnou prohru, k níž vede dlouhá stezka plná bolesti. A přesto nikdo nepřestane bojovat – každý touží bojovat – protože stejně jako boj proti ďáblu, i láska je nám lidem vlastní.“

Zvedl jsem oči. Stačilo? Lord se tvářil spokojeně. „Teď už tu myšlenku chápu,“ řekl a vzal si knížku zpátky. Pak se zamyslel a znovu na mě upřel své pichlavé oči: „Souhlasíš s tím?“

„Prosím?“

Lord jenom nahnul hlavu ke straně, trochu jako udivený pes. To gesto působilo skoro sympaticky.

Nejdřív jsem málem zopakoval: „Já nevím,“ ale pak mi došlo, že bych ho tím jenom rozeznil, tak jsem si dal načas s odpovědí a pořádně se nad ní zamyslel. „To není lehká otázka,“ řekl jsem, abych získal trochu času. „Vím, že se mi ta myšlenka líbí, ale jestli s ní souhlasím...? Částečně určitě ano. Všichni se ženeme

za láskou, ale proč vlastně? Co jí získáme kromě krátkého pocitu štěstí a spousty bolesti? Protože žádné dvě bytosti nejsou stejné, nikdy si nebudou plně rozumět, a proto se budou nevyhnutelně zraňovat. Možná bych nehledal našeho soupeře v duchovním čertovi. Náš partner je tím soupeřem, a my se mu snažíme zasadit ránu, která ho odzbrojí, abychom ho k sobě mohli připoutat. Jenomže nikdo si nechce druhé pustit příliš k tělu, a proto kolem sebe nepřestává mávat mečem. Možná jej na čas skloní, když ho ukolébá zdánlivý klid soupeřovy zbraně. Ale nakonec jim vždycky bodne v tom nejméně očekávaném okamžiku.“

Lord na mě chvíli zíral. Z jeho výrazu jsem nedokázal vyčíst zhola nic. „To je moc pěkná myšlenka,“ řekl potom. „Na tu jsi přišel sám?“ K vlastnímu překvapení jsem si uvědomil, že ano.

„V tom případě jsem ještě radši, že jsem si vybral zrovna tebe.“
„Myslíte na práci?“

Uchechtl se. „Ano, na práci,“ řekl, ale za těmi slovy se skrývalo něco víc. Neměl jsem z toho dobrý pocit.

„A vy s tou myšlenkou souhlasíte?“ odhodlal jsem se.

„Spíše s tvou nežli s Mosetovou,“ odpověděl rychleji, než jsem očekával. „I když je mi blízké přirovnávání žen k ďáblu, nemám pocit, že přirozeností lidí je bojovat proti němu. Podle mě jsou sami lidé ďábly. Nezáleží jim na dobru, všechno dělají jen pro svůj vlastní prospěch.“

„I milují?“

„Hlavně milují. Nemilujeme pro druhé, milujeme pro sebe, proto, abychom se cítili hezky. Jenom proto jsme schopni a ochotni udělat pro lásku vše. Vždyť i já jedu na ten nudný ples kvůli lásce.“
Nudný ples? Jak mohl Večer květin, moji vysněnou modlu zábavy, nazvat nudným plesem? Asi už podobných akcí zažil desítky... napadlo mě. Spíš stovky... anebo tisíce a miliony, protože po stovkách by se mi něco takového rozhodně neomrzelo. Prý se tam víno servíruje v mořských lasturách...!

Když jsem se vyrovnal se svou dotčeností, dobral jsem se konečně podstaty věci. „Jedu na ples kvůli lásce.“ Co to mělo znamenat? Svoji ženu nechal doma. Znamená to, že ho na ple-

se čeká milenka? Že bych se stal součástí nějakého společného tajemství? Je ze mě teď spoluspiklenec? To pomýšlení bylo příjemné a nepříjemné zároveň.

„Moset se tvářil jako idealista, se sklony k sacrumismu, víře v absolutní dobro, a augusticismu, k víře ve věčné pokoušení ďáblem,“ pokračoval lord ve svých úvahách. „Já jsem spíš pragmatik. Ale ne tak zkostnatělý, jako většina dnešní společnosti. Řekl bych, že jsem pragmatik s duší. A ty?“

„Já? Já budu asi... bohém. Věřím ve svobodu. A lásku.“

„Skutečně? Ačkoliv cituješ Moseta?“

„Moset byl básník.“

„A ze své podstaty stejný pragmatik jako já. Vždyť zradil svého přítele a vydal ho policii. Svoji ženu vyměnil za bohatou paničku, jen aby mohl žít spokojený život a skládat si svoje básně bez starostí o denní chleba. Také to byl pijan, feťák a zpustlík. Pravda, to mi zní dost bohémsky.“

„Nesouhlasíte s bohémou, můj pane?“

Lord se uchechtnul: „Můj pane? Kaspiáne, teď zniš jako běhna čekající, až mě bude moci udělat.“ Ta urážka zabořila, ale Ornet se dobrácky rozesmál: „Ber si to osobně, ale neber si to špatně. Já mám šlapky rád.“

Byl jsem na rozpacích, ale chtěl jsem kout železo, dokud bylo žhavé, využít té prapodivné chvíle, abych získal odpověď alespoň na jednu z mnoha otázek, které mě tak pálily. Jenže v tom okamžiku lord prohlásil: „Jsme tady.“

Skutečně. Kočár zpomaloval, až skoro zastavil. Kdesi vepředu prorachotil paromobil a pak se vozka vydal do dvora, aby zaparkoval drožku a obstaral koně. Když jsme objeli Palác vědy a umění, otevřela se přede mnou rozlehlá zahrada, kterou jsem dosud viděl jenom přes vysokou zeď. Jako bychom se dostali do drobného loveckého lesíka. Byla to třetí největší zahrada ve městě, hned po té Cechu zahrádkářů a té v guvernérově paláci na Hradčanech. Nemohl jsem se jí nabažit, všech těch vysokých borovic a bříz, kaktusových skleníků i směsky okrasných květin, z nichž jsem byl schopen poznat jenom růže.

Lord mě nenechal kochat se tou nádherou dlouho; sotva nám vozka otevřel dveře, popadl mě a donutil zařadit se po jeho boku. Přitom mi do ruky vrazil vycházkovou hůl, dlouhou jako polovina mého těla, s leštěnou cínovou koulí na konci. Byla těžká a nepohodlná, nebyl jsem na ni zvyklý, a přesto jsem si s ní připadal jako velký pán. Jako by mi společně s frakem propůjčovala status někoho důležitějšího, než jsem byl. Spolu s lordem Ornetem jsem se zařadil do dlouhého, ukázněného davu hrabat, rytířů, vévodů a zbohatlických obchodníků, který se šinul ke schodišti osvětlenému barevnými žárovkami. Připomínaly mi pentle nevěstek na 17. říční. Nahoře stáli dva lokajové a majordomus, který kontroloval pozvánky. Lord Ornet každou chvíli zdvihal cylindr k pozdravu. Já ten svůj raději sundal a zdvořile se uklánil, jen hlavou, a přesto pokorně. Pomalu jsem si uvědomoval, že sem nepatřím, a zmocňovala se mě nervozita.

Majordomus na vévodovy lístky sotva pohlédl. Poznal ho. S úklonou a slovy: „Vítejte, Vaše lordstvo,“ mu ustoupil z cesty. Pochopil jsem rčení, že lordovo jméno otvírá všechny dveře. Sluhové k nám přistoupili, aby nám odebrali cylindry a hole, lord Ornet jim ale hůl odmítl vydat. Zachoval jsem se tedy stejně a přemítal, proč se chce dopustit tak těžkého překročení protokolu. S vycházkovou holí se přece nedá tančit, zato se jí dá zlomit noha nebo rozbít lebka, proto bylo její vnášení do sálu považováno za nežádoucí. Lord Ornet dnes tedy tančit nehodlá. Pokud jel ale za ženou, tak... že by mě bral sebou právě proto? Abych mu držel hůl, když toho bude zapotřebí?

Myšlenky ve mně hlodaly jak myši v ementálu, ale když jsem vstoupil do sálu, rozprchly se do všech stran. Stanul jsem jako opařený. Sál, táhnoucí se na padesát metrů do stran, byl prozářený obrovskými lustry posetými stovkami žárovek. U jedné stěny stály stoly s pochoutkami. Na pódiu v pravé části místnosti vyhrával orchestr jakousi táhlou píseň, kterou jsem neznal. Hned pod ním se točily páry udržující mezi sebou cudnou vzdálenost natažených paží. Mezi podpěrnými sloupy se proplétali hosté,

tvorily se debatující hloučky, padaly zdvořilostní fráze, zazníval upřímný smích i neupřímné pochlebování. Levou část místnosti tvořil jakýsi amfiteátr, na jehož dně se točilo služebnictvo a mizelo ve dveřích, které musely vést do kuchyně. Všude se nacházely myriády květin propletené v trilionu barev, světel, odstínů i vůní zahalující místnost opojným parfémem. Visely z lustrů, proplétaly se mezi sloupy, stály na stolcích, plazily se po zdech. Některé rostliny rodily plody, které si hosté mohli utrhnout a sníst. Vytvářely malou rajskou zahradu pro všechny, kteří sem dnes zavítali. Nemohl jsem to všechno ani obsáhnout pohledem, lord Ornet do mě musel dloubnout, aby mě přiměl k pohybu.

„Myslel jsem, že jste vzdělaný člověk, Kaspiáne,“ začal mi zničehonic vykat. „Copak vás matka nenaučila, že stát ve dveřích s pusou tak otevřenou, jako byste chtěl každého sníst, není zrovna zdvořilé?“

„Omlouvám se, pane.“

„Říkejte mi Marco. Vystupujete tu jako můj dobrý přítel, kadet z Arasykovy univerzity, který doučuje třídu literárních věd, pamatujte na to.“

„Budu.“

„Chovejte se přirozeně a alespoň ze začátku nechte mluvit mě, je vám to jasné? A usmívejte se. Lidé jsou rádi, když se na ně někdo usmívá.“

Sebevědomě zamířil za první skupinkou. „Paní Pertová,“ zdvořile jí políbil rukavičku, „slečno Veronová,“ zopakoval gesto, pak se napřímil a kývl na zbylé muže: „vévodo Strobe, pane Arite.“ Pak se otočil ke mně a řekl: „Dovolte, abych vám představil svého drahého přítele, pana Kaspiána Speculatora.“

Zdvořile jsem se jim uklonil.

„Lorde Ornete,“ přivítala ho vřele slečna Veronová, „takže jste mezi nás přece jenom zavítal?“ Byla drobounká a štíhlá jako tužka, trošku křečovitá, ale s úsměvem tak širokým, až jsem se bál, že jí přepulí hlavu. Nos měla trošku delší, než bylo pěkné, ale zachraňovala to zlatými vlásy kadeřenými do složitého účesu.

Připomínal klubko vlny, ale vypadal elegantně.

A neměla žádná prsa, to, co jí nadouvalo dekolt, byly bezpochyby vycpávky.

„Zajisté, má drahá, přece bych si nenechal ujít takovou příležitost,“ odpověděl lord Ornet. „Jak se daří panu bratru?“

„Dobře, moc dobře. Před dvěma týdny jsem od něj dostala dopis, přišel až z Krajín ledu na jihu. Prý mezi místními našel jakýsi prapodivný kov a teď ho od nich skupuje. Slibuje si velký zisk.“

„Skutečně? To zní jako skvělá zpráva. Doufám, že na počest jeho návratu uspořádáte velkou oslavu.“

„O tom nepochybujte, milý lorde, přece bych nezklamala svého bratra chladným přijetím.“

Lord se usmál.

„Pche. Prý příležitost, říkáte?“ odfrkl si pan Arit. Byl skoro dvakrát vyšší než slečna Veronová a tvář mu křivil arogantní výraz člověka, který věří, že je lepší než všichni kolem, přestože oči vidně neměl šlechtický titul. Odhadoval jsem ho na bohatého obchodníka, kterému většina místní smetánky dlužila peníze. Jeho jméno jsem ale slyšel poprvé. „Až budu mít touhu obdivovat květiny, zamírím do Cechu zahrádkářů. Rozhodně bych nevolil tenhle přelácaný skleník.“

„Mě uchvátil,“ řekl jsem si, a teprve po chvíli si uvědomil, že jsem promluvil nahlas.

„Skutečně?“ podivil se pan Arit a z hlasu mu kapalo pohrdání.

„I na mě velice zapůsobil,“ přidala se paní Pertová. „Ta souhra barev je úžasná a zabíjela bych pro jejich růže,“ kývla k jedné stěně, kde se z květináčů zvedal celý růžový keř.

„Ale ten podivný odér, který se tu všude vznáší,“ pokračoval pan Arit s haněním výstavy.

„Slyšel jsem, že květiny byly vybrány tak, aby souhra jejich vůní lahodila nosu. Takový živý květinový parfém,“ nadhodil vévoda Strob, postarší pán, který mi svým pupkem a vráscitou tváří skoro bez vlasů připomínal mého dobráckého děda. Už jen tím, že řekl celou větu, ale prokázal, že je mnohem hovornější než on. Navíc měl velice libozvučný hlas.